

NOVÝ ŽIVOT

JAN ČEP

VZPOMÍNKA NA VĚRNÉ ZEMŘELÉ

Jdeme dnes v duchu společně ke hrobům, od kterých nás dělí vzdálenosti pro tu dobu nepřekročitelné. Avšak naši nebožtíci tvoří mezi námi pouto, které váže přítomné s nepřítomným, viditelné s neviditelným.

Ještě do nedávna nebylo žádnou zvláštností, že všichni mrtví jedné rodiny odpočívali na stejném hřbitově, v staletém stínu farního kostela. Jenom války rozhodily někdy nebožtíky po různých místech země. Avšak i tito vzdálení a rozptýlení nebožtíci jako by ještě věděli, kam patří, a jejich vzpomínka nacházela přirozené pohostinství v hrobě rodičů, ženy, bratra nebo sestry, jejichž jméno bylo napsáno na kříži nebo na pomníku.

Jako skoro do všech lidských vztahů, zarážila naše nelidská doba tvrdý klín i mezi živé a mrtvé. Urna s popelem, kterou dostanou pozůstalí z vězení nebo z koncentráků, bolí více než vzpomínka na hrob vojáka z první světové války. Zapečetěná rakev s tělem toho, kdo byl utlučen komunistickou policií, je nesrovnatelně těžší a má ostřejší a tvrdší hrany, než rakev obyčejná. Pomyšlení na hrob toho, kdo umřel na komunistické šibenici a byl spěšně pochován za svítání, za ohradou vězeňské zdi, vysušuje prameny hojivých slz.

V této dnešní dušičkové úvaze se obracím k těm, jejichž srdce bylo takto krutě rozekláno. Chtěl bych jim říci, že čím hlubší a širší je rána srdce, tím víc je v ní místa pro lásku. A že čím se zdá náš svět krutější a zpustošenější, tím víc je v něm místa pro víru a pro naději.

Hroby, ke kterým dnes putujeme, nám bolestně připomínají jiné hroby, ke kterým nemáme přístup. Ale zároveň si u nich uvědomujeme bolestné mezery, vzniklé mezi živými. Myslíme na ty, kteří vzpomínají na své mrtvé ve vězeňských celách nebo v táborech nucených prací. Na jejich ženy a děti, matky a sestry, které kladou věnec na hroby nebožtíků a spojují modlitbu a slzy za zemřelé s modlitbou a slzami za tyto nepřítomné živé. Možná, že ještě loni konali tuto cestu s nimi, stáli u tohoto hrobu vedle nich. Jak s nimi cítíme to žhoucí bolestné prázdno, které po nich zůstalo!

Toto bolné prázdno, tato drásavá nepřítomnost, která trčí v našem srdci jako krvácející pahýl, může být pro nás pramenem osvěcení a síly. Připomínám, že povahou a zákonem lidského osudu není jenom nepřekročitelná samota, nýbrž zároveň veliké a složitě společenství. Náš osud se neuskutečňuje

NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH 9. ČÍSLA

Vitovský : V Božích službách. - *Olšr* : Zemřel Msgre František Jemelka. - *Trnavský* : » Dům setkání «. - *Kárník* : Oasy. - *Toman* : Mám se dát spálit, když zemřu v exilu? - Československo v říjnu - Nová ofensiva abbé Pierra. - Církev nestárne. - Pařížský arcibiskup měl pravdu.

NAŠE POVÍDKA - *Graham Green* : Náznak vysvětlení.

Rubriky : Poznámky. - Křesťan a svět. - Zprávy z domova, z exilu, z Říma. - CML.

LISTOPAD - 1954 - 9